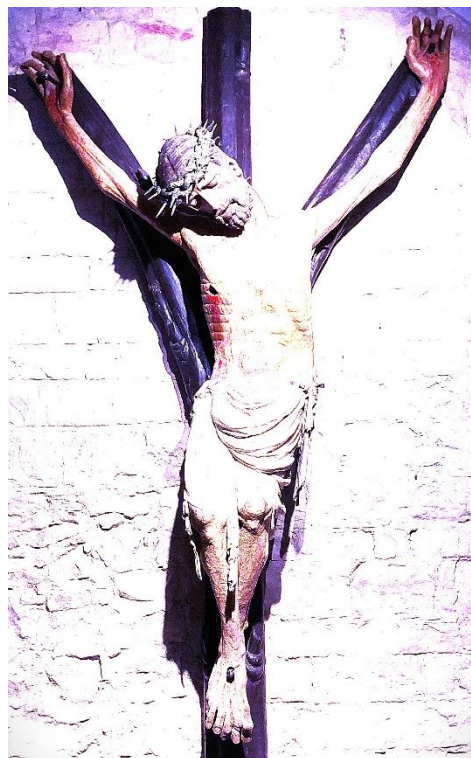

Velikonoční poselství o kříži Ježíše Krista a vítězíci moci jeho lásky

*„Vytrvejme s pohledem upřeným na Ježíše,
který vede naši víru od počátku až do cíle.
Místo radosti, která se mu nabízela,
podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto
usedl po pravici Božího trůnu.“*

List Židům 12,2

Milé sestry a milí bratři,

pozdravuji vás v čase, kdy ještě procházíme postním časem a směřujeme touto cestou duchovní přípravy k Velikonocům. Jádrem poselství křesťanských velikonočních svátků, ale i středem celého poselství Bible a křesťanství, je kříž Ježíše Krista. Toto poselství je nesamozřejmé, podivné, zvláštní, až pohoršující. Apoštol Pavel, zřejmě na základě svých osobních zkušeností misionáře, zvěstovatele a kazatele, o tom říká: „Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží“ (1 K 1,18).

Položme si však otázku, co pro nás znamená kříž dnes? Kříž má mnoho významů. Je to velmi hluboký univerzální symbol a současně výrazně křesťanský. Neboť je to především Ježíšův kříž. Tento kříž on přijal, aby naplnil Boží vůli a uskutečnil svůj spásný úkol v tomto světě (Mk 8,31). Kříž ve svém původním smyslu působí děsivě jako obávaný popravčí nástroj ve starověku, jako znak smrti. Ale tím, že na něm umíral Ježíš, který přemohl svou láskou i smrt, je znamením života.

Kříž se rozpíná do čtyř stran. Tím je vyjádřeno, že Kristus spojuje nebe se zemí, všechny světové strany a ve své vítězíci lásce objímá celý vesmír. Kříž má i nás spojit v lásce Ježíše (Ef 3,18), kterou symbolicky představuje. Jiné pochopení znamení kříže je jeho spojení s obrazem

stromu života. Kříž je jako živý strom z ráje, který nám přináší vzácné plody spásy a záchrany (Zj 2,7). Máme jej vidět především jako znak života, ne smrti.

Kříž je pro nás znamením víry a viditelným poukazem na samotného Ježíše. Jestliže někde umístíme znamení kříže nebo je dokonce ve středu našich kostelů, sborů a modliteben, tak tím dáváme najevo, že nás spojuje víra v Ježíše Krista. Jestliže nosíme toto znamení na krku jako přívěšek, tak tím dáváme najevo, že jsme věřící. Ale teprve náš způsob života a jednání ukazují, že to není jen prázdný symbol a že kříž nepozbyl smysl (1 K 1,17).

O Kristově ukřižování se hovoří jako o nejhlubším ponížení (Fp 2,8), ale současně také jako o jeho vyvýšení (J 3,14). Ve starokřesťanském hymnu o Kristu, jak je jeho text zapsán apoštolem Pavlem v listě Filipským, se zpívá o vyvýšení či povýšení Krista, který však před tím prošel nejhlubším snížením, ponížením a potupením (Fp 2,8-9).

Na kříži ve starověku umíraly stovky bezejmenných bezmocných a pokořených trestaných otroků a lidí z podmaněných národů. Skutečnost, že mezi těmi všemi lidmi poníženými a bez jakékoliv cti je i Ježíš Kristus, znamená pro nás něco velmi podstatného. Značí to, že máme mít na zřeteli úctu k druhému člověku i v jeho ponížení, které má ve světě a v lidském životě nejružnější podoby. Každý znovu nabývá a rozpoznává svoji jedinečnou důstojnost, neboť Ježíš se stal nejponíženějším člověkem. V Kristově utrpení a smrti na kříži je skrytě přítomna nejen lidská důstojnost – „Hle, člověk“ (J 19,5), ale samotná důstojnost Boží, důstojnost Božího synovství (Žd 1,3-4).

Ať nám Bůh dává o Velikonocích pochopit slovo o kříži a přijímat je vděčnou vírou! Ať moc Ježíšovy nade vším vítězí lásky se projevuje zřetelněji v církvi i ve světě, a je patrná na každém z nás.

S přáním Boží milosti a Kristova pokoje pro postní čas a letošní Velikonoce

Tomáš Butta
bratr patriarcha

Březen L. P. 2026